

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

N Y M B U R S K Ý

PÁBITEL

číslo 66

Prvním nositelem Zlatého Cassia se stal László Polgár

S prvním ročníkem třetího desetiletí Hrabalova Kerska se organizační výbor Hrabalova Kerska rozhodl udělovat Cenu za šíření dobrého jména Bohumila Hrabala Zlatý Cassius.

Proč právě Cassius?

Kočky byly s Bohumilem Hrabalem nerozlučitelně spjaty. V Prolukách píše: „První šel vždycky mourovatý kocourek, který dostal jméno po Etanovi, druhý byl Cassius,

černý kocourek, a třetí chodila kočička Mánička, která byla tak nějak zakrnělá a lekala se ze všech koťat nejvíc.“

Proto se jako hrabalovská cena kočka přímo nabízela. Ve volbě toho, kdo se jako první stane laureátem Zlatého Cassia, bylo navrhovatelům také naprosto jasno.

Byl jí poctěn maďarský bohemista László Polgár.

Na Hrabalově Kersku mu cenu předala Helena Liptáková, ředitelka Městské knihovny Nymburk, Jiří Černý, člen Klubu čtenářů Bohumila Hrabala, a Bronislav Kuba, který krásnou keramickou kočku navrhl a vyrobil. Honza Řehounek, předseda Klubu čtenářů, slavnostní akt předávání uvedl.

Při převzetí diplomu a ceny samotné Laci dojatě řekl: „Nemám slov! Proč právě já? Moc si toho vážím!“

S pulitrem Postřižinského piva pak přijímal gratulace a ujišťoval, že v Maďarsku se na Bohumila Hrabala nezapomene. „My stejně říkáme, že Hrabal byl vlastně Maďar, který jen náhodou psal česky,“ dodával.

Laci Polgár

„Hliník“ už se odstěhoval

Ve věku 83 let zemřel v pondělí 29. července herec Zdeněk Srstka. „Zdeněk byl nádoba přetékající humorem, jehož synonymem se stala hláška Hliník se přestěhoval do Humpolce!“ řekl o něm Jiří Fiala, Kerštan a jeho přítel, který si s ním zahrál ve Slavnostech sněženek.

Zdeněk Srstka hrál ve více než stovce filmů a televizních inscenací od Tarzanovy smrti v roce 1962, přes parodii Limonádový Joe, zmíněnou komedii Marečku, podejte mi pero!, seriály Sanitka, Návštěvníci, Četnické humoresky, až po hrabalovský, rovněž zmíněný film Slavnosti sněženek. Měli jsme to potěšení přivítat ho na Hrabalově Kersku 18. května 2013.

Účastníci pochodu u menhiru

Sušilova parta se dobře bavila

Hrabalovo Kersko se šťastnou jednadvacítkou se mimořádně vydařilo

V sobotu 18. května se na již jednadvacáté Hrabalovo Kersko téměř záračně vyčáslilo. Po předchozím nevlídném a studeném počasí přišel nádherný jarní den. Však si ho také účastníci dopoledního pochodu Po místech, která měl Bohumil Hrabal rád i účastníci cyklojízdy z Nymburka do Kerska náležitě užili. Úžasné je, že víc než polovina jich byla úplně nových. Sice s dvacetiletým zpožděním, ale přece objevili půvaby Hrabalova Kerska.

Již před polednem se začali k Lesnímu ateliéru Kuba scházet davy lidí – uvítala je hudba skupiny ToJo Band. Mezi účastníky jsme zaregistrovali např. Jakuba Češku (docenta z Karlovy univerzity), Holta Meyera (profesora slavistiky z univerzity v Erfurtu), Claudia Poetu (italského bohemistu), Miklose Orvosze (majitele Postřižinské hospody v Budapešti), Stanislavu Tichou (místostarostku Nymburka), Richarda Polzera (spisovatele z Velké Bystřice u Olomouce), Evu Tomkovou (zakladatelku facebooku Svět Hrabal), Pavla Benáka (ředitele nymburského pivovaru), Petera Pačaje (slovenského spisovatele), Ryszarda Borowskiho (polského námořního kapitána v. v.), Ivana Kota, Pavla Mísíka a Zdeňka Eliáše (přátele Bohumila Hrabala)...

Největší organizovanou skupinou byla banda cyklistů z Brna a okolí vedená manžely Sušilovými – přijelo jich dvacet devět.

O třinácté hodině zahájil odpolední program moderátor Vítek Špinka a jako prv-

ní se představili herci nymburského Hátku s částí inscenace Postřižiny – Pepin (nezapomenutelný Jarda Šturma) přijel na čtrnáct dní do nymburského pivovaru, aby tam zůstal do konce života. Vynikající PSB jazz/swing quintet Jiřího Ševčíka se postaral o působivé koncertní vystoupení. K Hrabalovu Kersku už tradičně patří i spisovatelka Zuzana Maléřová, která si v rámci „domácích úkolů z pilnosti“ přivezla k příjemnému povídání a předčítání z Hrabalových textů herečku Marii Drahoukoupilovou. Vítek Špinka měl k rozhovoru k dispozici víc protagonistů: herce Oldřicha Víznera – holiče Bódu Červinku z filmových Postřižin, Petra Bruknera – traktoristu Janečka ze Slavností sněženek a milionáře z Anglického krále, a Libuši Švormovou,

kteřá se vyznala z obdivu k Bohumilu Hrabalovi. Však také namluvila hrabalovský text do kerského poesiomatu. Zcela neplánovaně se uskutečnil i rozhovor s vnučkou Rudolfa Hrušínského herečkou Kristýnou Hrušínskou, a tak trochu i s jejím malým synkem Vojtou, který si bez rozpaků udělal ze šikmy příchodu na jeviště klouzačku.

Po každém vystoupení hostů se tvořily dlouhé fronty u stolku autogramiád – fanoušci si nenechali ujít možnost získat podpis na pamětní listy, které pro ně organizátoři připravili.

V druhé hálkovské ukázce z Postřižin si půvabná Maryška v podání Ivy Špinkové pivem léčí zhmožděnou nohu a pánové ze správní rady „to ještě s panem správcem nakonec zkusí“.

Jakub Češka a Holt Meyer

**PŘÍŠTÍ
HRABALOVO KERSKO
sobota 23. května 2020**

Libuše Švormová

Jana Kubová pak s trojicí maďarských přátel (László Polgár, Miklós Orvos, János Rónaszegi), jak jinak než v maďarštině (ale i v Laciho překladu) zahájila výstavu maďarských umělců Momentky z Hrabalovy galaxie, kterou si mohli zájemci prohlédnout v přízemí Lesního ateliéru.

Při vchodu do areálu Lesního ateliéru

Kuba nechyběl stánek, v němž děvčata z nymburské knihovny podávala informace, rozdávala drobné informační materiály a prodávala knihy, ani panely z nymburského muzea prezentující život a dílo Bohumila Hrabala. Samozřejmě tu byly i stánky s Postřizínským pivem, výbornou kávou, kerskými limonádami, dobrým jídlem a dalším občerstvením.

Marie Drahokoupilová

Z výstavy maďarských umělců

Členové divadelního spolku Hálek si úryvky z Postřizín užívali

Rozhovor Miloše Kopeckého s Bohumilem Hrabalem

Na webových stránkách České televize jsem objevil krásný rozhovor herce Miloše Kopeckého s Bohumilem Hrabalem, na návštěvě v jeho bytě Na Hrázi v Libni (i když chvílemi je Miloš Kopecký pouhým posluchačem). Původně byl rozhovor natočen jako součást pořadu *Listování v plamenech* (odvysílaného 12. ledna 1969), ale byl vystřižen. Jako celek jej Česká televize odvysílala až v roce 1997.

Pokusil jsem se o jeho přepis, ovšem jsou vynechané kratoučké pasáže, neboť panu spisovateli není někde rozumět, případně mluví oba najednou. Ale to je celkem nepodstatné.

M. K.: *Pane Hrabale, já začnu vlastně omluvou, já jsem nikdy neměl rád, a nemám to rád dodnes, takovou tu touhu seznamovat se se slavnými a populárními lidmi osobně. Je na tom něco falešného, lepší je když toho člověka známe z jeho díla. Když už jsme nikli do vašeho soukromí, tak zase nemůžu neříct, že je to krásný byt a krásné prostředí a že nějak tak přibližně jsem si to vlastně představoval. Má to atmosféru. Voní to, smrdí to, je to něco romantického.*

Kdybyste někdy náhodou potřeboval komorníka, sluhu, tak jsem k dispozici. Mám kindrštube, jsem tichej, hravá povaha, jsem diskrétní, nevidím, neslyším, za chvíli půjdu do penze.

B. H.: *Pane Kopecký, já to беру, okamžitě, protože, když si udělám tu představu, když byste byl u mě, a já vás, když byste se toho dočkali, mohl vždycky poslat pro nějakou tvrdou francouzskou likér, nebo nějakou dobrou whisky, a kdybychom tady spolu pili...*

M. K.: *Jéje, my bysme se nenudili...*

B. H.: *To by bylo nádherné. Ovšem, můj soud je ten, že toto všechno jsou domy určené k demolici, už se neopravují, takže každé rok mám obavu, že se zhroutí strop a všechno se propadne, protože tohle je barák starší, někdy z minulého století, a já jsem se sem přistěhoval už v letech padesátých, což je už osmnáct let, když jsem sem přišel poprvé, tak jsem byl, tak jako vy, okouzlen, říkal jsem, že je to tu jako na parniku, protože se sem chodilo po takových schodištích.*

A dá se říct, že všechny ty prozaické věci jsem napsal tady, u toho stolku, ale nejradši jsem pracoval venku na dvoře, dal jsem si tam židli a tam jsem to drásal... Tak jak já jsem psával pod takovým nějakým spontánním proudem, na sluníčko jsem si prostě dal šrajbmašinu a tam jsem psal... moje texty, který zajímají čtenáře. Ukládal jsem si to do těch šuplíčků, ovšem čas od času jsem složil takovou knížku a v hospodách jsme si čítávali s kamarády.

M. K.: *To je, myslím, správné, to je lepší než kroužek estétů.*

B. H.: *Dokonce bych řekl, že je to lepší, než publikovat, protože jak člověk začne publikovat a stane se jako veřejným, tak si začne dávat takovej jako košíček a jistá opatření...*

M. K.: *... začne se stylizovat, žejo...*

B. H.: *Tamto je spontánní. Mám dojem,*

že to byl zlatej věk, kterej už nikdy nezažiju, protože ten můj ksicht už lidi znají a kdekoliv se objevím, tak lidé už vědí: A, to je pan Hrabal, a už se mi nesvěřují takovým způsobem, jako se mi svěřovali dřív, když jsem byl jen jeden z hostů...

M. K.: *Já bych měl jednu otázku, jestli dovolíte, takovou choulostivou otázku. V podstatě je to indiskrétnost. Ale při dobré vůli pochopíte, jak to myslím. Můžete vy mně říct, tedy já jako váš čtenář si o tom myslím své, ale rád bych od vás slyšel, jestli vy mi můžete říct, co považujete za zdroj své inspirace, co autora nakopává, co mu dává ostruhy, co ho nutká, co ho inspiruje.*

B. H.: *Jak to trochu po platonsku vysvětlit... je to vlastně obdiv k viditelnému světu, k tomu všemu, co je kolem mě, mám to tak už od dětství, protože já jsem bydlel vždycky v krásnejch místech, protože vy říkáte, že toto je krásný, ale ještě krásnější byl pivovar v Polné a pivovar v Nymburku, tam ty práce...několik párů koňů, práce ve sladovně, prostě už od dětství mě to fascinovalo, že jsem nemohl spát, že už v půl čtvrtý, v pět jsem už musel bejt oblečený a díval jsem se jak strojej koně a jak choděj sladovníci... tam jsem získal takovej zvláštní smysl pro... protože to sladovníci a kočí měli svý způsoby vyjadřování...*

M. K.: *...svůj jazyk...*

B. H.: *Měli takový zvláštní historky a sladovníci obzvlášť, ti měli zálibu až v téměř morbidních vyprávěních, o neuvěřitelných kouscích, a já jsem teď až dodatečně zjistil... já sám jsem velkej piják piva a při pití toho piva člověk rád vypráví, ne co se přímo stalo, nýbrž ještě co já jsem si tam dodal. A to*

je to velké pábení, co jako by se mohlo stát. A tak jak mi od dětství vyprávěli sladovníci a já naslouchal a žasnul jsem, odtamtud jsem získal neutuchající víru v to, co lidé vyprávějí. Rekl bych, to je ta moje inspirace.

M. K.: *Lidově řečeno, jste extrovertní typ.*

B. H.: *Po této stránce nepřestávám vysílat takové ty antény, radary, a okamžitě zazvoním, já slyším najednou větu a celý se rozklepu.*

M. K.: *Jsou dva typy lidí. Ten první je onen člověk, kterej se ráno probudí a podívá se do zrcadla, a druhý je ten, kterej se ráno probudí a podívá se oknem ven. To jste vy. Já jsem ovšem třetí typ. Já jsem člověk, kterej vstane, podívá se do zrcadla a okamžitě se musí podívat z okna.*

Ale já se musím vrátit k tomu... já se přiznám, že jsem nevěděl a byl jsem překvapený, když jsem se dozvěděl, že vy píšete básně. Tedy, ne že by nemohla být próza básní... ale formálně básně.

B. H.: *Když ste mladej, tak píšete automaticky básně... Velké úsilí jsem věnoval tomu zachytit ty situace tam u nás, v Polabí, a dával jsem to do takových veršů, které byly inspirovány Apollinaiem nebo italskou lyrikou*

dvacátého století...nikdy jsem to nepovažoval za pozoruhodné natolik, že bych to někomu mohl nabídnout. Až... V Nymburce byla firma Hrádek, tak jsem sepsal veršičky a dal jsem to tam, ovšem se to dočkalo jen kartáčových otisků, přišel rok osmačtyřicet a všechny ty malé firmy šly pryč a s nimi odešla i ta moje sbírečka Ztracená ulička. Od této poezie jsem potom nějak přešel k próze, a sice když jsem byl v Kladně, tak tam ta realita byla tak krásná, tak nabitá, takový tam byl obrovský náboj poezie, že jsem přestal psát poezii, protože tou poezií se mi stala ta skutečnost těch martin-skejch pecí. A pak jsem se seznámil s panem Kolářem, básníkem, a ten mi dal takovou tu literární školu a řekl, že básníků je dost, ale je málo prozaiků. A poněvadž jsem napsal tenkrát tu Jarmilku, prohlásil, že já jsem jeho prozaik. Od té doby jsem pak tedy vystupoval už jen jako prozaik. No a pochopitelně, když nadešla vhodná příležitost, tak jsem nabídnul v roce padesát osm Československému spisovatelé první povídky, ovšem tenkrát se zdálo, že jsou velice ostré, jmenovaly se Skřivánek na niti, tak ta moje první knížka byla rozmetána. Pak to v roce 1962 natolik dozrálo, že vyšla Perlička na dně a tak vlastně začala ta moje, jak by se řeklo, popularita.

M. K.: Smím vědět něco o vašich plánech do budoucnosti? Co děláte, co chcete dělat, co budete dělat?

B. H.: Teď vydávám knížku, má sto patnáct stránek, ta se jmenuje Poupata, řekl bych, že jsem do ní vytáhl ze šuplíku to všechno, to první, moje první básničky a texty, ty spontánní texty, který nedoznaly ani jediný zásah ode mne a doufám, že i cenzura nechá ty texty tak, jaké jsou. Tak jak byly napsány, beze zbytku, se všemi těmi nežnostmi a se všemi těmi barbarismy, se všemi těmi silami a štvávkami... Vždycky jsem býval rád upřímný, spontánní, tak se stává, že čtenáře ty texty někdy pohoršují, ovšem musím dodat, že když se na to dnes dívám, tak i já se z toho lehce zpotím, ale z kritiky k sobě nemohu odvolat ani jediné slovo, byť by bylo jakkoliv brutální nebo surové, nebo situace byla jakkoliv erotická, sexuální až lehce přetažená, až narcistní pornografie.

No a pokud byste se mě chtěl optat, co budu dělat potom, tak chci sice psát román, ale teď jsem přišel na to, že opravdu nejlepší bude nedělat naprosto nic.

M. K.: Ježíš! To je nádhernej program! Já bych se připojil, pane Hrabale. Už budu brzo v penzi, vy přestanete psát, já přestanu hrát, budeme chodit na procházky... jenomže, víte, bojím se, abych vám stačil.

B. H.: To už bysme se potom nějak dohodli... Víte, v co já věřím? Já věřím ve volnej čas. Takhle si ukrást dvě tři hodiny, když máte moc práce...

M. K.: To znám...

Chcete-li si poslechnout rozhovor v autentickém znění, najdete ho na internetu:

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/125727-povidani-s-bohumilem-hrabalem/26953130567/>

Honza Řehounek

V knize Lung Tunga pochoduje armáda pivních lahví

Nakladatelství Verzone Praha 3 vydalo knihu čínského autora Lung Tunga *Na zdraví, Hrabale!* Z čínského originálu *Che-le-pa, Che-la-pa-er* ji přeložila Zuzana Li.

Čínský redaktor, novinář a spisovatel Lung Tung se narodil v roce 1965 v Pekingu. Protože jeho rodiče byli v tzv. kulturní revoluci tehdejší režimem posláni na venkov na „převýchovu prací“, vyrůstal u babičky. I když celá jeho širší rodina byli intelektuálové, číst a psát se učil sám. Pak prošel řadou profesí, nyní je redaktorem nakladatelství Čínské mládež.

V časopisu Světová literatura narazil v roce 1993 na překlady povídek Bohumila Hrabala a jeho životopis a „zahořel k němu sympatií“. V nakladatelství pak navrhl: „Vydáme Hrabala!“

Po několika letech přesvědčování, snažení a práce se podařilo vydat čínské překlady titulů *Příliš hlučná samota*, *Perličky na dně*, *Obsluhoval jsem anglického krále*, *Pábitelé*, *Svatby v domě*, *Vita nuova*, *Proluky* a *Kdo jsem*. Posléze pak *Městečko u vody*, *Postřižiny*, *Krasosmutnění* a *Harlekýnovy milióny*. Nyní chystají překlad Mazalovy knihy *Bohumil Hrabal*.

Četba knihy *Na zdraví, Hrabale!* bude zcela jistě velmi poutavou nejen pro „skalní“ Hrabalovy vyznavače. Je totiž napsaná jako pozoruhodný deníkový cestopis cizince, jenž se vydal ve stopách českého spisovatele, kterého má rád. Z poznávání pražských ale i mimopražských pamětihodností včetně hospod a letmého nakukování do života obyčejných

lidí si odsakuje za Hrabalem, a to i formou fiktivních dopisů. Objevuje Hrabalovu Libeň, Kobylisy, zajíždí do Kerska i Nymburka. Městečko, kde se zastavil Hrabalův čas, ho uchvacuje, i když je trochu zaskočen. Proto píše: „...když v Postřižínách vyleze maminka se strýcem Pepinem na pivovarský komín a shlédneji na Nymburk, viděli něco, jako když se z vesmírné lodi díváte na Šanghaj.“

Je to pěkné čtení, neboť Lung Tung nejen dobře zná Hrabalova díla, ale rovněž je dokáže vtipně glosovat. Stejně jako umí použít krásné příměry a asociace. Svůj zážitek ze stáčírn nymburského pivovaru popisuje následovně: „A ten Lenc teď koc sedí ve stáčírně a diriguje prázdné lahve, eins zwei, at' hezky v šiku odrachotí tam, kam patří. Očka mu u toho září, jak tam máchá tou svou šavlí, hele, už pochoduje nejkrásnější armáda na světě a slavně vítězí! A toho vašeho hošánka omévají horkou vodou z těch vrácených lahví, rozmoklý papír se jim tam na zemi kupí skoro jako ty stohy v Hrabalových sběrných surovinách.“

Kniha je k dostání v dobrých knihkupectvích, případně je k dispozici v Literárním kabinetu Bohumila Hrabala v Městské knihovně v Nymburce.

Vydávání Spisů dokončeno

Nakladatelství Mladá fronta dokončilo vydávání Spisů Bohumila Hrabala dílem číslo 7 nazvaným Literární žurnalistika. Je zde otištěno 73 textů z let 1988 – 1995, vydávaných Pražskou imaginací jak ve formě útlých knížek, tak jako jednotlivé tituly tištěné v sešitech pro okruh přátel scházejících se v pivnici U Zlatého tygra. Podrobnější popis této zrychlené nakladatelské práce zmiňuje v předmluvě nazvané Klinické zprávy jako terapie Václav Kadlec, který je spolu s Jiřím Pelánem editorem Spisů.

Úvodním textem je Potopená katedrála z ledna 1989, následuje Kouzelná flétna reagující na policejní represe při Palachově týdnu v lednu 1989, a dalších pět textů napsaných před 17. listopadem 1989. Pak již přichází Listopadový uragán a na něj navazují texty další, reflektující aktuální dění, ale také se vracející ve vzpomínkách do let minulých.

Po autorových textech následují ediční komentáře, seznam knih, v nichž byly některé z textů uveřejněny, jmenový index, poznámky k místům označeným v textu a výběr z recenzí a komentářů.

Vydavatelství Mladá fronta získalo za Spisy Bohumila Hrabala cenu Magnesia Litera v kategorii Nakladatelský čin. Stalo se tak 7. dubna 2019 na Nové scéně Národního divadla v Praze.

Ivan Kott

Interdimenzionální setkávání Petera Pačaje

Peter Pačaj z Košic poskytl pro 64. číslo Nymburského pábitelě „úryvek z připravované knihy“ *Tenkrát na ostrově Capri*.

Na Hrabalovo Kersko už pro přátele knihu přivezl. Jmenuje se *Capri na Grúni*.

Spolu se svým oblíbeným spisovatelem Bohumilem Hrabalem, jenž tu trávil dovolenou v roce 1990, objevuje ostrov Capri v rámci „interdimenzionálneho stretávania“, jak to nazývá. Není to jen cestopisná čísta, ale i návraty do historie a polemika

n nejen s Hrabalem, ale i s dalšími uměleckými osobnostmi.

Ve stejném duchu je napsána i druhá část knihy *Hore Grúňom, dolu Grúňom*, inspirovaná Hrabalovým pobytem ve Vrátné dolině v roce 1974.

Kniha vydaná v pevné vazbě a velmi pěkné grafické úpravě vydavatelstvom Paster Sečovce stojí za přečtení. K dispozici je v Literárním kabinetu BH v nymburské knihovně.

Práce z papíru a na papíře Hrabalova přítele Oldřicha Hamery

S Bohumilem Hrabalem seznámil Oldřich Hamer v roce 1964 Hrabalův přítel a jeho bývalý spolubydličník v ulici Na Hrázi č. 24 grafik Vladimír Boudník s tím, že mu ukáže „největšího básníka“. Malíř a grafik Oldřich Hamera pak Hrabala doprovázel po více než třicet let života. Byli si velice blízcí. Hrabal pomohl Hamerovi vybrat grafické listy na jeho neoficiální výstavu, která se konala v roce 1979 v Ústředním ústavu geologickém Československé akademie věd, a stal se tím vlastně jeho kurátorem. Zinscenoval pro něj i neoficiální výstavu v hostinci u Zlatého tygra, kde nosil jednotlivé grafické listy ukazovat hostům pivnice a křičel: „*To čumíte, volové, umění přišlo za vámi!*“

Podstatu mnoha Hamerových grafik vystihl ve svém textu *Pocita Barrandovi* takto: „*V Hamerových monotypech lze vystopovat mokrost jeskyní, ve kterých bydlí macarát, zápasy mikrobu a plísní, vůni slisované fauny a flóry hornických šachet, kde kape ze stěn a v koutě se lesknou změtené dráty a kabely. Avšak téměř v každém Hamerově monotypu je trilobit, ten krásný pozdrav z prvohor, otisk, který se podobá lidskému kostlivci, rozdrčenému hornickému kahanci, šněrování husarského kabátce, trilobit jako Hamerův podpis a znělka, která obloukem přešla do barrandovských skal a odtud do Hamery a přes jeho ruce do grafiky.*“

Hrabal Hamerovi fandil a různými způsoby ho podporoval v umělecké tvorbě. Společně byli také činní v samizdatové edici *Explosionalimus*, kterou Hamera v sedmdesátých letech po Boudníkovi znovuobnovil. Hrabal na její chod přispíval finančně, avšak promítal do ní i svá přání vydavatelská. A v neposlední řadě se Hamerův neuvěřitelný, avšak minutu po minutě odžitý život, stal inspirací pro nejeden motiv ve spisovatelových knihách.

Oldřich Hamera však není pouze Boudníkovým „žákem“, Hrabalovým „něžným teroristou“, ani jeho „Joachimem Barrandem“ či tím, který „kreslí trilobity“, jak se o něm říká. Jeho dílo se nedá redukovat na jeden pojem či na jedno téma. Hamera

ale není ani veselým a charismatickým spolupostolovníkem v legendárních hospodských „sorbonách“, jak krásně Hrabal napsal.

Svoji uměleckou šíři letos ukázal v pražské galerii Maldoror, kde se veřejnosti představil naprosto jinak než doposud. Od šedesátých let totiž rozvíjel Boudníkův odkaz a využíval jeho grafické techniky aktivní a strukturální grafiky, které si ale časem přetvořil po svém. V posledním roce se však grafice nevěnoval, ale přešel k závěsným obrazům, které vytváří z papíroviny. Často přitom využívá obaly na vajíčka a dalších kartony na jedno použití, které často bezmyšlenkovitě vyhazujeme. Zabývá se totiž myšlenkou recyklace, otázkami po ochraně přírody, ale také proměnou něčeho starého, nepotřebného v nové. Zároveň poukazuje na „sochařská“ díla blanokřídleho hmyzu podobná labyrintům, na hnízda všech vos a vosiček, na nejjemnější papírové práce, které vytváří příroda od nepaměti.

S papírovou hmotou tímto způsobem nepracuje mnoho výtvarníků. Papírovina se využívá především k výrobě papíru a posléze knih. Papír je v umění především nosičem. Nosičem grafického nebo literárního díla, někdy se mění i v trojrozměrnou věc, nejčastěji knihu. Hamera papír od této úlohy osvobodil a ptá se po jeho vlastní estetické kvalitě. Až na malé výjimky ho nebarví, ale zkoumá jeho přirozenou barevnou škálu.

Postupně se propracoval k bezmála monochromním plochám, které fascinují svým prostorem, jenž vybízí k meditaci, a odkazují k Boudníkovi, ovšem jinak než doposud. Boudník totiž nabádal lidi kolem sebe, aby hledali v různých bezpředmětných strukturách své nitro. Ale nebyl to jen on, této možnosti si všiml i další v čele s Leonardem da Vincim. Pět set let od jeho smrti jsme oslavili právě letos.

Hamera na výstavě využil také také jevu, který zná již od šedesátých let a který je vlastní některým minerálům a horninám a díky nejružnějším přídávkům i některým druhům papíru. Je jim fluorescence. Po dobu ozáření UV lampou Hamerovy obrazy mění

svoji barevnost a jejich jednotlivé části začínají zářit jako malá pestrobarevná světélka. Jsou určeny pro denní i noční osvit. V noci člověka odvádějí do romantických krajin, kde mu připomínají pohádky o bludičkách, o hledání, škobrtnutí a nalézání správných cest. Vypráví dávno zapomenuté příběhy a jsou i určitou metaforou lidského osudu. Hamera tedy připravil pro své diváky nevěšdní podívanou.

Nesmíme zapomenout, že součástí výstavy byly i objekty pojednané papírovinou a Hamerovy starší grafické práce, které vycházejí především z technik Vladimíra Boudníka. Zmínit musím také Hamerovu knižní tvorbu, která se v posledních letech manifestuje ve spolupráci s nakladatelstvím Ve Strání manželů Krupkových. Společně vzdali čest Hrabalovi v roce 2017 knihou *Pábítelé*, do které Hamera vlastnoručně natiskl sedm originálních grafik.

Rostislav Vaněk se postaral o typografický návrh a Krupkovi dodali svůj vlastní ručně čerpaný papír a svůj knihařský um.

Na rozdíl od produkce jiných umělců jsou Oldřichovy grafické listy originály. Sám je nazývá strukturálními monotypy, a proto se nám někdy podaří najít dva podobné, ale nikdy ne stejné. Nerad se totiž opakuje a tiskne klasicky: jedna až dvě stě. Nechce se totiž nudit, a naopak si rád hraje, zkoumá, vytváří, přetváří a zažívá.

Výstava Hrabalova přítele Oldřicha Hamery, který v březnu oslavil své 75. narozeniny, probíhala od 30. května do 22. června a rozhodně stála za zhlédnutí. Hamera totiž překvapil svým minimalismem, střídmostí barev i forem všechny, kteří znali jeho dosavadní dílo. Svoji tvorbou, která splňuje všechny požadavky dnešní doby, však oslovuje i publikum nové. Kdo výstavu zmeškal, může si v galerii Maldoror zakoupit katalog z této výstavy či monografii s názvem: *Oldřich Hamera*, která letos vyšla v nakladatelství v Arbor Vitae, a která mapuje Hamerovu tvorbu od šedesátých let až do současnosti.

Eva Čapková

Bohumil Hrabal se stal symbolem (autor Vladimír Šuster) pro ručně malovanou mapu Nymbursko. Vydalo ji nakladatelství CBS (Creative Business Studio), a to nejen jako turistickou mapu „do kapsy“, ale jako tabulové mapy umístěné v terénu. Najdete na ní všechny turistické stezky, vybrané cyklistické trasy, zvýrazněné historické památky, turistické atrakce a přírodní zajímavosti. Samozřejmě nechybí Nymburk a Kersko.

Hrabal na divadle

Bohumil Hrabal je stále na repertoárech profesionálních divadel. Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet hraje od premiéry 27. ledna 2016 stále Divadlo Kolowrat. Ještě déle, od 29. listopadu 2014 drží Divadlo v Dlouhé inscenaci 407 gramů z Bohumila Hrabala. Rekordmanem je Divadelní společnost Josefa Dvořáka, která hraje od 16. března 2013 Taneční hodiny pro starší a pokročilý. Z 26. dubna 2017 je inscenace Obsluhoval jsem anglického krále Divadla A. Dvořáka Příbram a Divadlo v Mostě uvedlo před rokem – 5. října 2018 – premiéru Ostře sledovaných vlaků. Na říjen letošního roku chystá Moravské divadlo Olomouc Postřiziny. Už se na ně těším.

Jan Koloděj, Olomouc

Vzpomínka Jitky Smutné

Čirou náhodou jsem narazil v kulturním deníku pro Ostravu a Moravskoslezský kraj Ostravan na rozhovor s herečkou Jitkou Smutnou z 1. prosince 2013. Martin Jiroušek se jí m. j. zeptal na kterou roli odehranou v ostravském divadle nejraději vzpomíná. Jitka Smutná odpověděla:

Na všechny inscenace Jana Kačera, bylo jich kolem dvaceti. Na každou z nich si pamatuji. S největší láskou vzpomínám na Hrabalovu Příliš hlučnou samotu, která měla jenom jedenáct repríz, než nám ji komunisté zakázali. Ještě jsme měli štěstí, že ji uviděli Bohumil Hrabal a Evald Shorm. Ta figura se jmenovala s prominutím Posraná Manča, což není vulgarita, ale oficiální název role. Byla to vlastně trojrole. Mladinká osmnáctiletá, pak ve třiceti a poslední část, kde měla osmdesát...

Bohumil Hrabal a Evald Shorm přijeli tehdy do divadla do Ostravy?

Ano, mám na to krásnou vzpomínku. Čekala jsem na ně u Divadla Antonína Dvořáka, na tramvajové zastávce. Seděli jsme u baru nedaleko Imperialu, pak přišel Jan Kačer a já jsem najednou zmlkla, protože tito dva panové, Hrabal a Shorm, se začali bavit o Webberovi, o Hegelovi, o filozofech a inspiracích, které provázejí hudbu a literaturu. Jenom jsem s otevřenou pusou poslouchala, jak byli moudří a vzdělání. Pak jsme se ještě setkali v klubu v Divadle Jiřího Myrona.

Hezké, že?

Jan Koloděj, Olomouc

V tajence najdete hrabalovské výročí

Neděle 17. listopadu 1889 patří mezi hrabalovská výročí. Které to je, najdete v tajence.

VODOROVNĚ:

A : malá káva, domácí Adolf

B: domácí jméno Barbory, anglická zkratka smrtelné dávky, panovník

C: jeden i druhý, místo zvonku na dveřích

D: biograf, iniciály novináře Peroutky, křestní jméno historické postavy s knírkem

E: kapela Vladimíra Mišíka, jeden z čínských symbolů, oslovení lva

F: anglicky kolejnice, český mladý hokejista Miroslav...

G: slovensky slunce, lépe, rodový znak

H: TŘETÍ ČÁST TAJENKY, katastr nemovitostí

I: zpěvák, je tady, ministerstvo zemědělství

J: značka výtahů, Elektrotechnické závody, škrabal

K: hlavní město emirátů, DRUHÁ ČÁST TAJENKY

L: okresní výbor, jogurtový nápoj (foneticky), přezdívka maďarského zpěváka Gyuly Deáka

M: Daniel domácí, Otokar v druhém pádu

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
A											
B											
C											
D											
E											
F											
G											
H											
I											
J											
K											
L											
M											

SVISLE:

1: Komerční banka, žlutohnědá barva slovensky, Hitlerova represivní složka, narození

2: iniciály ruského generála Brusilova, Jihoevropan, součást luku

3: PRVNÍ ČÁST TAJENKY, křestní jméno manžela Elišky Přemyslovny

4: informační centrum, plukovník, šelmí zuby

5: premiér po sametové revoluci, nesladce, Dům techniky Ostrava

6: citoslovce klepání, naplněný pohár, ztlučen nepotřebný zbytek, opak méně, značka etiketovacích štítků

7: Asociace komunikačních agentur, strojírenská firma v Mořkově, mužské jméno, český herec

8: dámský účes, ČTVRTÁ ČÁST TAJENKY, snížila množství

9: oslí citoslovce, iniciály herce Lakomého, špatná věc expresivně, průšvih

10: klofanec, SPZ Benešova, hněv

11: klofanec, SPZ Benešova, hněv

Pomůcka: Otis, Dymo, DAE

Znění tajenky pošlete na mail jan.rehounek@seznam.cz nejpozději do konce září. Na vítěze čeká knižní odměna.

Bohumil Hrabal na motorce (padesátá léta)

Bogan s Francinem na výletě (1959)

OD INSPEKČNÍCH CEST K VELKOLEPÉ NEHODĚ

Svět motorů Bohumila Hrabala

Jedním z prvních motocyklových zážitků Bohumila Hrabala byla jízda na stroji BMW jeho otce Francina. Psal se rok 1919, Francin se stal účetním a poté správcem nymburského pivovaru, a aby měl přehled, zda hostinští, kterým dodávali pivo z pivovaru, jej řádně ošetřují a umějí správně vytočit, pořídil si motocykl BMW, se kterým se vydával po okolních hospodách na inspekční cesty. Když bylo Bohouškovi kolem

šesti let, brával jej otec s sebou. Bohoušek seděl na sedačce za Francinem – a trpěl. „Bylo to naprosto děsivé“, vzpomínal na tyto jízdy Bohumil Hrabal. „Jen jsme vyjeli ze vrat pivovaru, Francin otočil čepici kšiltkem dozadu a zařval: „Targa Florio“. A pak se vyrazilo šilným tempem, silnice pro něj byla jako nakulmovaná.“ Nutno podotknout, že automobilový závod Targa Florio, který se konal od roku 1906, byl mimořádně těžký a nebezpečný. Jezdilo se po úzkých cestách sicilského pohorí Madonie plných ostrých zatáček se šotolinovým povrchem. Prašné cesty na tehdejších venkově byly možná pro Francina obdobně nebezpečné, i když se jednalo o polabskou rovinu.

Tyto Francinovy inspekční cesty měly i jiný dopad. Zatím co on hospodským činil, nebo je chválil, malý Bohoušek pil kvanta limonád, vždyť mu je zkrroušený hostinský dával po lahvích zdarma. Záhy ale hoch přešel nenápadně z limonád na pivo. Vymlaskl jich prý i šest, než Francin inspekci v hospodě dokončil. Někdy od těch dob se také tradovalo, že své oblíbení makové buchy doma nejraději zapíjel pivem. Když bydlíte v pivovaru, je to výhodnější, než kupovat limonády.

Návraty z inspekčních cest na černém motocyklu BMW by-

ly často pochmurné jako barva motocyklu. Jednak kvůli stylu jízdy páně Francina a nejenou i kvůli stavu malého Bohouška. Že se Francinovi tu a tam namotal do řetězu motocyklu jeho dlouhý plášť a ženci na poli jej museli odříznout kosou, je jen jedna z banálních epizod, zrovna tak, jako příjezdy na motocyklu BMW do pivovaru, leč zapřaženého za kravský potah.

Až v polovině padesátých let si Bohumil Hrabal sám koupil motorku. Byla to Jawa Pérák 250. Jezdil s ní z Prahy-Libně, kde bydlel, za rodiči do Nymburka. Čepici dozadu štítkem neotáčel, i když na dvěstěpadesátce by dosáhl skvělých výkonů. Cestou se ale osvěžoval v hospodách. Do Nymburka se jezdilo přes Nehvizdy, tamější hostinec byl vyhlášený nejen kuchyní, a Hrabal tam nejednou motorku raději nechal do druhého dne. Z Nymburka pro něj přijel bratr Slávek. „Jednou se mi ta Jawa rozpadla, něco prasklo v rámu v Horních Počernicích, měl jsem štěstí, zrovna před hospodou Na růžku. Tak jsem ji tam už nechal na dvoře docela.“ Tím pro Bohumila Hrabala éra motorek skočila.

Francin, již v důchodu, odkoupil si od nového vedení nymburského pivovaru starou Škodu 430 (byl to model vyráběný v letech 1930–1932, ale s novější přední maskou z roku 1934). Ano, přesně tu Škodu, o které Bohumil Hrabal psal, kterak ji Francin rozebíral do posledního šroubku, udiven „...proč tak dobře jezdí?“ Montovalo se a skládalo často pro Francinovu radost,

Přeprava míchačky za oktávkou (1965)

za nelibé účasti zbývající rodiny. Však také se Škodovkou Francin podnikal i rodinné výlety ještě v roce 1959 až na Moravu, jak dokládá fotografie.

V roce 1965 si Bohumil Hrabal za svoje literární honoráře z prvních knížek koupil v Kersku starší malou chatku, a aby tam lépe a rychleji mohl dojíždět, zakoupil i své prvé auto – Škodu Octavii Combi. Octavia Combi měla prostorově jistou výhodu vlastnostmi téměř malého nákladáčku i dalšího nápaditého využití při dostavbě chaty.

Poté, co oktávka dosloužila svému účelu, přesedlal Hrabal na Fiaty. Tím prvním byl Fiat 850, záhy jej nahradil Fiat 80 coupe. V roce 1971 si Hrabal na doporučení svých přátel koupil bílého Renaulta 5 TL. Tohoto Renaulta přejmenoval po jedné z oblíbených kerských koček – jmenovala se Autíčko.

Ford Escort po havárii 26. října 1983 (fotografie z archivu Tomáše Mazala)

ne Mácho, když máte smůlu, tak narazíte v posteli na hřebík.“

Ještě téhož roku si Hrabal koupil nový Ford Escort 13. A barva? Osvědčená červená. S Fordem jezdil Hrabal do roku 1986, pak ho dal bratru Břetislavovi. V roce 1988 byl Ford převeden na manželku bratra Břetislava Dášu Hrabalovou, která jej v roce 2013 věnovala jako exponát Vlastivědnému muzeu v Nymburce do expozice Bohumila Hrabala. Ta se nyní při přestavbě muzea začne budovat i se speciálním pavilonkem pro automobil.

Posledním autem Bohumila Hrabala byl v roce 1987 bílý Ford Escort 13. Jezdil s ním již velmi krátce. Do Kerska poté raději každodenně dojížděl z autobusového nádraží na Florenci běžnou autobusovou linkou s četnými zastávkami. Cesta z Prahy do Kerska za jeho kočenkami na chatu se mu protáhla na celou hodinu, zato mohl nerušeně pozorovat ubíhající krajinu.

Tomáš Mazal

Na rozdíl od Francina byl Hrabal klidným, pohodovým řidičem. Žádné spěchy, žádné nervování s řízením, žádné montování. „Nejkrásnější rychlost u aut je trojka. Trojka zrychluje i zpomaluje, na tu bych jezdil furt!“ opakoval často. Možná to pochopil od kamaráda, malíře Josefa Jíry. Ten to samé. Se zařazenou trojkou jezdil z Prahy až domů na Malou Skálu. Bez problémů, nikdo si nestěžoval.

Časem i bílé „Autíčko“ bylo vystřídáno, tentokrát červeným Renaultem 5. V roce 1983 Bohumil Hrabal opustil po Fiatech i Renaulty a v Tuzexu si koupil nové auto, oblíbený Ford Escort 13 hnědé barvy. Lidový léčitel páter František Ferda varoval Hrabala (navštívil jej ohledně svých tehdejších zdravotních problémů): „Tahle hnědá barva auta jde proti vám, zrovna tak, jako vaše hnědé manšestrové oblečení.“ A také že ano! Zanedlouho po návštěvě léčitele pátera Ferdy jel Bohumil Hrabal svým hnědým Fordem do Kerska. Když za Nehvizdy směrem k močovské pumpě zespoda stoupal tirák s vlekem a oba se v protisměru míjeli, vyjela Hrabalovi před autem z vedlejší silnice dodávka. Čelní náraz, třeskot skla, Ford vylétl ze silnice a skončil na střeše v poli. Těžkou dopravní nehodu Hrabal i s manželkou naštěstí s četnými zraněními přežili. „To co jsem

zažil, tak to bylo velkolepé!“ komentoval s nadšením dopravní nehodu všem v nemocnici Hrabal. Dokonce se odmítl připojit k žalobě na řidiče dodávky, se kterým byl v nemocnici v Praze na Bulovce ve stejném pokoji. „Opravdu, bylo to velkolepé!“ stále se udivoval a řidiče dodávky utěšoval: „Pa-

Studie přestavby nymburského muzea

Rozhovor v Mladé frontě Dnes

V mimořádné příloze MF Dnes z pátku 31. května 2019 věnované Nymburku byl na straně 12 zveřejněn rozhovor s Janem Řehounekem nazvaný Hrabal Kersko opravdu miloval.

Redaktorka Eva Jarošová ho uvedla: Spisovatel Jan Řehounek se snaží pečovat o památku spisovatele Bohumila Hrabala. Vymyslel například turistickou trasu Po místech, která měl Hrabal rád.

Následovaly otázky a odpovědi:

Letos uplynulo 105 let od narození Bohumila Hrabala, jehož život byl spjat s Nymburskem. Právě tam vzniklo hned několik aktivit, které o odkaz spisovatele pečují.

Krátce poté, co pan spisovatel „odletěl na křídlech holubů“, vlastně už když jsme se zúčastnili posledního rozloučení ve strašnickém krematoriu, jsme se s několika přáteli včetně tehdejšího nymburského starosty shodli na tom, že nesmíme dopustit, aby se na Bohumila Hrabala zapomnělo. Proto jsme 21. listopadu 1998 založili Klub čtenářů Bohumila Hrabala. Vzápětí – 28. března 1999, byla otevřena stálá expozice o jeho životě a díle ve Vlastivědném muzeu v Nymburce a při Městské knihovně v Nymburce byl zřízen Literární kabinet Bohumila Hrabala. Klub čtenářů uspořádal v tomto roce první Hrabalovo Kersko. Záhy získalo velkou oblibu, letos (18. května) se uskutečnilo již pojeďnadvacáté.

Sám jste autorem několika knih věnovaných spisovateli a jeho spjitosti s tímto regionem. Je něco, co vás o Bohumilu Hrabalovi při zjišťování informací překvapilo?

O Bohumilu Hrabalovi bylo mnoho napsáno, hodně jsem věděl od něho samotného. Nikdy ale nikomu z vrozené skromnosti neřekl, jak to bylo s jeho nástupem na dlouhodobou „brigádu“ v Poldi Kladno. Dozvěděl jsem se to na jedné besedě od přímé svědkyně, jeho někdejší kolegyně.

V roce 1949 pracoval jako úředník v pražských Obchodních domech. Zde byl v rámci režimní akce „sedmdesát tisíc z administrativy do výroby“ k „dobrovolnému“ nástupu do hutí určen člověk, který s Hrabalem sdílel kancelář. Měl dvě děti a byl fyzicky velmi slabý. A tak se Hrabal, vystu-

dovaný právník, přihlásil místo něho a pracoval zde, s přestávkou na léčení těžkého úrazu hlavy, až do roku 1954.

Jaký je váš vztah k Hrabalovi?

Můj vztah k panu spisovateli se tvořil už dávno před tím, když jsem se s ním jako malý kluk seznámil na nymburském Zálabí, a pak v průběhu let, kdy jsem se stal čtenářem jeho knih. Nebyli jsme v nějakém blízkém vztahu, ale několikrát jsem měl tu vzácnou možnost ho navštívit, pohovořit s ním. Vážil jsem si ho jako dobrého člověka i jako skvělého spisovatele. A byl to právě on, kdo mne povzbuzoval a vyzýval k psaní.

V jedné z knih popisujete místa, ke kterým měl Hrabal blízko. Můžete jmenovat některá méně známá?

Bytostně spjatý byl s rodinými židenicemi, s Polnou, kde jako dvouletý začal vnímat svět kolem sebe, s Nymburkem, v němž prožil školní a studentská léta, s pražskou Libní, kde dlouho žil, s již zmíněným Kladnem, respektive s hutěmi, a s Kerskem, kde s koupí chaty získal klidný azyl a kde se mu dobře pracovalo. Všechna tato místa byla inspirací pro jeho tvorbu. Nejvíce však miloval Nymburk a Kersko. Je to ostatně znát na poetice nejznámějších knih: *Postřihy*, *Krasosmutnění*, *Harlekýnovy milióny*, *Městečko, kde se zastavil čas*, *Slavnosti sněženek*, *Obsluhoval jsem anglického krále...* Zapomenout se ovšem nesmí ani na železniční stanice Dobruvice a Kostomlaty – dějiště *Ostře sledovaných vlaků*.

Pokud by se člověk chtěl v Nymburce vydat po jeho stopách, jakou trasu byste mu doporučil?

Nejpodstatnější je samozřejmě pivovar, kde najdete pamětní desku „ve výšce, kam čůrají psi“. Odtud jdete k Labi a k rodinné vile Hrabalových, kde je nyní nainstalována příjemně posezení U Tří Hrabalových koček. Rád chodil na procházky podél Labe, ale také přes most do města, k hradbám, uličkami podél valů, na Rejdiště. Nesmí se ovšem zapomenout na nádraží, kde za vál-

ky začínal svoji železničářskou kariéru. A na nymburském náměstí se stovky turistů neopominou vyfotografovat s dřevěnou Mistrovou sochou.

Asi nejznámější je díky filmu Slavnosti sněženek Kersko. Jak se proměnilo od dob, kdy se film točil?

Kersko se dost podstatně změnilo – to přináší doba a rozvoj turismu a rekreace. Ale onu atmosféru obsaženou v povídkách a ve filmu tam i dnes naleznete.

Co tohle místo znamená pro vás?

Rád do Kerska jezdím. Vymyslel jsem turistickou trasu Po místech, která měl Bo-

humila Hrabal rád, dnes už oficiálně značenou. Je to vlastně moje nostalgická vzpomínka na několik našich společných procházek nádhernou kerskou přírodou. A můj blízký vztah se odrazil i v knížce pro děti *Pohádky z kerského lesa*.

Mohou se čtenáři těšit na nějakou další vaši knihu?

Nedávno mi vyšly tři knihy z ediční řady *Tajemné stezky (Zlatým pruhem Polabí, Svatojiřským lesem a Starobytlým Českobrodskem)*. Nyní dopisují čtvrtou: *Tajemné stezky Poctidliním*. Mám dopsané dvoje pohádky – čekají na nakladatele, a pracuji na dvou dalších knihách. Pro příští rok si ke svým sedmdesátinám vydám pro radost knížku *Světle zelené chvílky s Hrabalem*.

Kde se co šustlo

Časování pro Bohumila Hrabala v Salmovské literární kavárně v Praze příběhy z Libně. Hrál swingová formace Modrá synkopa.

● Pražská Libeň připravila k připomenutí 105. výročí narození Bohumila Hrabala Hrabalovy libeňské slavnosti literatury, divadla, filmu, koček a především piva.

● Ve čtvrtek 28. března uspořádaly MČ Praha a Sdružení Serpens v Divadle Karla Heckera Hrabalovy stolní slavnosti. Jednalo se o večer málo známých dokumentů a svědectví ke 105. výročí narození Bohumila Hrabala.

● V úterý 14. května vyprávěli Oldřich Hamera a Václav Knop v pořadu

Bohužel společně s Hrabalovým Kerskem 18. května. U Zámeckého pivovaru, Lövitovaly, v Divadle Pod Palmovkou a v Nové libeňské synagoze se střídala hudební a taneční vystoupení, promítání filmů s libeňskou tematikou, čtení Hrabalových textů... Na pivních slavnostech tekla libeňská i nymburská piva.

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Nymburský pábítel, září 2019. Registrace: MK ČR E 1088777. Vydavatel: Městská knihovna, Palackého 1749, 288 02 Nymburk, tel.: 325 512 723. Šéfredaktor: Jan Řehounek, Všechlapská 1666/6, 288 02 Nymburk, tel. 603 238 523, e-mail: jan.rehounek@seznam.cz. Grafické zpracování: Vladimír Kvíz, Ječná 26, 288 02 Nymburk, tel.: 603 415 060, www.kviz.cz, e-mail: vladimirkviz@gmail.com. Tisk: Tiskárna Boftisk, Potoční 1847, 288 02 Nymburk, tel.: 737 419 930, www.boftisk.cz. Pro členy Klubu čtenářů Bohumila Hrabala zdarma, volně prodejné výtisky 10 Kč. Náklad 200 ks.